

Zie, ik verkondig u grote blijdschap

door: J. Lebrat

Lucas 1:46-55; 67-79; 2:1-38

In bovenstaande gedeelten zien we, dat één voorwerp alle harten vervult met een overstromende vreugde. Deze grote blijdschap wordt uitgesproken in lofzangen, aanbidding en dankzeggingen.

De mensen van wie het hart zo vervuld is, behoren niet tot de “gelukkigen van de eeuw”, maar tot mensen van eenvoudige afkomst en wat hen zo blij maakt, behoort niet tot de dingen die mensen onmisbaar achten voor hun geluk. Maar elk van hen heeft op zijn plaats en naar zijn maat, een aandeel in dit harmonieuze concert, dat opstijgt van de aarde naar de hemel.

Wat is het onderwerp van deze blijdschap, de oorsprong van al die lof? Er was net een Kindje in Betlehem geboren in de stad van David onder bijzondere omstandigheden. De moeder van het Kindje is een maagd, uit het huis van David. Maar de wanorde in Israël is zo groot, dat deze koningsdochter in onbekendheid leeft. Haar verloofde Jozef, die bij dezelfde familie hoort en erfgenaam was van de koninklijke rechten in Israël, was van beroep timmerman in een verachtelijk stadje in Galilea.

Maria is door de genade van God uitverkoren om de moeder te worden van het wondervolle Kind, dat geboren wordt. Hij is ontvangen door de kracht van de Heilige Geest en ondanks dat Hij geboren is uit een vrouw, wordt Hij Gods Zoon genoemd. Aan Hem, die voor Zijn geboorte genoemd werd: “Jezus, de Zoon van de Allerhoogste”, behoort de troon van David, Zijn vader en de regering tot in eeuwigheid over het huis van Jacob. (Luk.1:31-33)

En toch moet het volk van de Heer, Israël, dat vanwege haar zonden onderworpen is aan de heidenen, het juk dragen van hen, aan wie God de regering over de wereld heeft gegeven.

Maria en Jozef moeten de reis maken van Galilea naar Judea, om te gaan “naar de stad van David die Betlehem heet, omdat hij uit het huis en de familie van David was, om zich te laten inschrijven met Maria, zijn ondertrouwe vrouw, die zwanger was. Het gebeurde nu toen zij daar waren, dat de dagen vervuld werden dat zij zou baren, en zij baarde haar eerstgeboren Zoon en wikkelde Hem in doeken en legde Hem neer in een kribbe, omdat er voor hen geen plaats was in de herberg.” (Luk.2:1-8)

Dit Kindje, dat zo ter wereld kwam, vervulde alle harten met vrolijkheid en verheugde niet alleen van

hen, maar ook de hemel. “*een menigte van een hemelse legermacht, die God prees en zei: Heerlijkheid zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in mensen van zijn welbehagen.*” (Luk.2:13-14)

Het nieuws van Zijn geboorte werd door een engel aangekondigd aan herders die 's nachts in het open veld de wacht hielden over hun kudde. Deze eenvoudige mensen schrokken door de plotselinge aanwezigheid van de hemelse boodschapper in hun midden. Hij schitterde met de heerlijkheid van de Heer, die afstak te midden van de schaduwen van de nacht. Zij schrokken daarvan. “*Zij werden buitengewoon bang.*” Als iemand op een of andere wijze in de tegenwoordigheid van God komt, dan vreest hij. Waren zij beter dan anderen? Nee. Waren zij schuldiger? Nee. Maar het geweten gaat spreken als men voor God staat. Wat zal er gebeuren? Zal het oordeel, het gezag, van een voortdurende geschonden wet toegepast worden? Zal een bliksemstraal hen ogenblikkelijk verteren? Vreemdelingen overheersen Israël en vertreden het om haar zonden. Wat stellen deze herders nu voor? Arme schuldigen voor de gerechtigheid van God. Hoe zouden ze ontsnappen? Maar de engel brengt hen een boodschap van genade en niet van oordeel. “*Weest niet bang, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die voor het hele volk zal zijn; want u is heden een Heiland geboren, die Christus de Heer is, in de stad van David. En dit zal voor u het teken zijn: u zult een kindje vinden in doeken gewikkeld en liggend in een kribbe.*”

“Wees niet bang”. De genade stelt gerust. Dit woord had al geklonken tot de verbaasde Daniël, die geen kracht meer over had tijdens het visioen, dat hij had bij de Hiddekel. “*Vrees niet, Daniël!*” (Dan. 10:12, 19) Vele anderen zullen hierna dit woord horen en er door worden gerustgesteld. Maar de genade wil ons niet alleen geruststellen, maar ook onze harten verheugen. “*zie, ik verkondig u grote blijdschap, die voor het hele volk zal zijn*”. Wat wonderlijk is de genade. Misschien dat u in uw leven wel eens een bijzondere vreugde hebt gekend. U hebt ervan genoten, maar ze is van korte duur geweest, zoals alle vreugde van de wereld. Mensen geven zich vaak, zonder enige reserve, daaraan over. Anderen kunnen daar vaak niet in delen. “*Grote blijdschap, die voor het hele volk zal zijn.*” Dat kan alleen betrekking hebben op een belangrijke gebeurtenis voor allen, die tot hetzelfde volk horen. Deze vreugde wordt groter, omdat *iedereen* er deel aan kan hebben.

Wat is dan die grote blijdschap, die de engel aankondigt? Zal de vreemde overheersing een einde nemen? Zal het volk van de Heer eindelijk de plaats, door God bepaald, onder de volken innemen, die het zou moeten innemen en eenmaal ook zal innemen? (Deut. 32:8) Helaas, de overheersing lijkt nog niet ten einde. Het volk, zelfs Jeruzalem, is van het ene juk onder het andere gekomen en wie zal het juk verbreken, dat nu op Israël drukt? Het duurt nog voort en is nog niet aan het einde. Van die dag wordt gezegd: *“Al uw vijanden sperren hun mond op over u, zij fluiten en knersen met de tanden, zij zeggen: Wij hebben haar verslonden; dit is immers de dag, dien wij verwacht hebben, wij hebben [hem] gevonden, wij hebben [hem] gezien”* (Klaagl. 2:16). Allen hebben zich moeten onderwerpen aan het bevel van de keizer, aan dit ijzeren juk.

Maar: *“heden een Heiland geboren, die Christus de Heer is, in de stad van David.”* Wat een genade! God, onze God, heeft Zich de eed herinnerd, die Hij Abraham onze vader gezworen heeft! Er is hoop, ja hoop voor ons en voor het volk, hoe miserabel onze toestand ook is. Hij zal ons bevrijden, onze ballingschap laten ophouden, ons herstellen en zegenen. Onze zonden zullen weggenomen worden. Dat is de dageraad, van een nieuwe dag: De Opgang uit de Hoge heeft ons bezocht en wij zullen de gunst van onze God genieten, want een Heiland, die is Christus de Heer is ons geboren. Het is de ware Zoon van David, Jahweh zelf in deze wereld, in het midden van Zijn volk. Ondanks de laagheid en het verval van dit volk. Zie de vorm, die Hij heeft aangenomen. *“En dit zal voor u het teken zijn: u zult een kindje vinden in doeken gewikkeld en liggend in een kribbe.”* Hij heeft op aarde de laatste plaats ingenomen, die van de grootste zwakheid. Wat zijn de gedachten van God anders dan die van ons.

Maar de boodschap is eenvoudig, helder, onloochenbaar. Hemelse koren vieren dit buitengewone feit. *“Heerlijkheid zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in mensen van zijn welbehagen.”* De engelen buigen zich er voor neer en aanbidden wat toch niet voor hen is en bezingen het onpeilbare geheim van de goddelijke liefde. *“God geopenbaard in het vlees!”* Het belang dat God stelt in de mensen, in de mensen die Hij liefheeft, hoewel ze zich van Hem afgekeerd hebben en Hem beledigd hebben, wekt geen afgunst bij de engelen, maar vervuld ze met bewondering en vreugde. Het welbehagen van God is in de mensen. Zijn *“vermakingen zijn met de mensenkinderen.”* (Spr. 8:31).

De Mens van het eeuwig welbehagen van God is daar! De genade is verschenen en op wat een wondervolle wijze! Jahweh heeft de gedaante aangenomen van een kindje in doeken gewikkeld en liggend in een kribbe. De laagste plaats heeft Hij ingenomen. Wie zou dat gedacht hebben? Maar zo handelt God altijd. *“het zwakke van de wereld heeft God uitgevergd om het sterke te beschamen”*. (1 Kor. 1:28) Dat is wat Hem

past, waarin Zijn macht openbaar wordt, wat Hem verheerlijkt. Laten we ons dat herinneren.

De herders geloven dit Woord van God onmiddellijk. *“Dus is het geloof uit de prediking, en de prediking door het woord van Christus”* (Rom. 10:17). Dat is de onbewegelijke grondslag van het geloof. *“God heeft gesproken”*. Dat is voldoende. Het hart blijft niet onverschillig voor het voorwerp, dat het Woord van God voorstelt. Het heeft Hem nodig, het moet Hem leren kennen. De herders zijn niet tevreden met te zeggen: *“Wat een heerlijk visioen! Wat een wonderlijke openbaring! Wat heeft God ons lief en wat heeft Hij ons geëerd!”* Nee, ze zeggen tegen elkaar: *“Laten wij toch naar Betlehem gaan en deze zaak zien die er is gebeurd, die de Heer ons heeft bekend gemaakt.”* Deze beslissing maakten ze snel en werd onmiddellijk uitgevoerd. *“En zij kwamen haastig en vonden Maria en Jozef, en het kindje, liggend in de kribbe.”* In dit eenvoudige maar grootse toneel, dat zij zien, gaat een machtig belang van uit. Het verbindt hun hart met Hem, die Zich zo vernederd heeft. U en mijn hart moeten ook deze liefdeband kennen, die Jezus er toe gebracht heeft, deze plaats op aarde in te nemen. Het Woord van God hoeft niet bevestigd te worden, maar heeft u al eens geprobeerd de vernedering te peilen van Hem, die Zich verwaardigd heeft een *“kindje, liggend in een kribbe”* te worden, om u op aarde te dienen, om u te redden?

Niet alleen is Hij op aarde gekomen, maar Hij heeft de nederigste plaats ingenomen, opdat wij Hem zouden leren kennen. Dat wil zeggen, God kennen en opdat deze vernedering ons hart zou treffen, er door aangetrokken en gewonnen zou worden. Dat is God waardig. Dat zijn de diepten van Zijn liefde. Hoe zouden ellendigen, zoals wij, Hem hebben kunnen naderen, als Hij gekomen zou zijn in de schittering van een Salomo? Een koningin van Scheba misschien. Maar u en ik?... Kijk wat er machtiger spreekt tot onze harten dan alle heerlijkheid van Salomo: de kribbe van Betlehem en het kindje, voor wie de kribbe dient als wieg. Hij is een Heiland, de Christus, de Heer. Een Heiland heeft u nodig, heden hebt u Hem nodig en heden kunt u Hem vinden, Hem leren kennen. Morgen hebt u Hem niet nodig, maar heden.

De herders laten hun schapen achter, ze vergeten ze. Één ding houdt ze bezig. De hemelse boodschap had gezegd: *“u is heden een Heiland geboren, die Christus de Heer is, in de stad van David.”* In onze dagen zeggen zoveel mensen: *“We weten het nu wel.”* Het is natuurlijk goed om het te weten. Maar dat is niet voldoende. We moeten Hem kennen. Door het Woord van God dat mij Jezus als Heiland voorstelt, ben ik er zeker van, dat Hij mijn Heiland is, de Heiland van verlorenen. *Mijn Heiland, niet omdat ik tot Hem genaderd ben. Maar omdat: “de Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te zoeken en te behouden.”* (Luk. 19:10).

Hij is tot mij gekomen. Ik ben verloren en als zodanig heb ik deel aan het heil. Het is voor mij volbracht. Wat heb ik gedaan om het te verkrijgen? Het blijft eeuwig

mijn deel, door het geloof. Wat een genade! Is dat alles? Ik ben gered, ja, maar misschien mist mijn hart vrede en vreugde? Het moet in contact gebracht worden met Hem, die dit heeft volbracht en Hem leren kennen. Het teken: "een kindje in doeken gewikkeld en liggend in een kribbe", zou voor de herders niets geweest zijn, als zij de boodschap van de engel niet geloofd hadden. Ze hadden geen enkele reden, om die niet te geloven. En uzelf, heeft u geloofd?... Nu zij geloofd hadden, was hun hart gelukkiger geworden, door het zien, van wat hun bekend was gemaakt. Het is vol lof en dank tegenover God. "En de herders keerden terug, terwijl zij God verheerlijkten en prezen om alles wat zij gehoord en gezien hadden, zoals tot hen gesproken was." Hun hart was er zo vol van, dat zij overal het woord bekend maakten dat hun over dit kind gesproken was. Dat maakt van ons niet alleen geredde zondaars, door genade, maar getuigen van Jezus op aarde en aanbidders. Het is de kennis van Jezus.

Veronderstel dat de boodschap van de engel was verkondigd aan een voornaam persoon van deze wereld. Een Kindje in doeken gewikkeld en liggend in een kribbe? Zou hij niet denken: "Het is misschien wel waar, maar kan ik daarheen gaan, in een stal, om er wat te zien?" "Kan uit Nazaret iets goeds zijn?" zei Nathanaël. Hoeveel anderen hebben gedacht, dat het God niet waardig was en waarom niet? Omdat dit niet is, zoals de mensen doen. "Kom en zie" zegt Filippus tegen Nathanaël. En dat is nog steeds de uitnodiging, die wij tot u richten. Het is ook de uitnodiging, die de Heer richt tot twee discipelen van Johannes, die Hem vragen: "Waar verblijft U? Hij zei tot hen: Komt en u zult het zien. Zij kwamen dan en zagen waar Hij verbleef, en zij verbleven die dag bij Hem." Vernedert u, u grote der aarde, edele personen, voorname geleerden, machtige heersers! Kom iets zien, dat in grootheid alles overtreft, wat de mens kan begrijpen. Het teken van God in verborgenheid. De verborgen wijsheid, die God voor alle eeuwen verordend heeft, tot onze heerlijkheid God voor alle eeuwen heeft voorbestemd tot onze heerlijkheid. "Die geen van de oversten van deze wereld heeft gekend (want als zij haar hadden gekend, zouden zij de Heer der heerlijkheid niet gekruisigd hebben); maar zoals geschreven staat: 'Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart is opgekomen, wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben'" (1 Kor. 2:6-9; Jes. 64:4). Buigt u neer voor de grote verborgenheid van godsvrucht.

"Hij die geopenbaard is in het vlees, gerechtvaardigd in de Geest, gezien door de engelen, gepredikt onder de volken, geloofd in de wereld, opgenomen in heerlijkheid." (1 Tim. 3:16) Deze grote verborgenheid begint zich te openbaren in de kribbe in Betlehem, om te eindigen in de heerlijkheid, na het kruis te hebben verdragen. Moest dat? U en mijn toestand eisten dat en de liefde van God heeft het volbracht. Kom en u zult verbaasd zijn. Vreugde zal uw hart vervullen. Dank en lof zullen er uit voortkomen. Dat God mag geven dat u komt!

Misschien denkt u dat naar een stal gaan, naar de kribbe van Betlehem, u teveel zou veranderen. Ga dan naar de tempel in Jeruzalem, niet om er de pracht van te bekijken of de heerlijkheid van de eredienst van Jahweh. Daar zult u ook het Kindje Jezus vinden. Jozef en Maria brengen Hem er om naar de gewoonte van de wet met Hem te doen. "Zij brachten Hem naar Jeruzalem om Hem aan de Heer voor te stellen (zoals geschreven staat in de wet van de Heer: 'Alles wat mannelijk is, dat de moederschoot opent, zal de Heer heilig worden genoemd'), en om een offer te brengen volgens wat in de wet van de Heer gezegd is: een paar tortelduiven of twee jonge duiven." Ach, zal u zeggen, wat een armoedige vertoning!

Laat u niet afschrikken. Bekijk dit groepje eens. Een eerbiedwaardige grijsaard. "Simeon, deze man was rechtvaardig en godvrezend en verwachtte de vertroosting van Israel, en de Heilige Geest was op hem. En hij had een Goddelijke aanwijzing ontvangen door de Heilige Geest, dat hij de dood niet zou zien voordat hij de Christus van de Heer had gezien." (Luk. 2:26) Hij houdt dit Kindje in zijn armen, het Kindje Jezus. Zijn gezicht straalt en de vreugde die zijn hart vervult, spreekt zich uit in lof aan God, omdat hij zich bewust is, dat hij God zelf voor zich heeft. Ja, de verborgenheid van de godsvrucht is groot. Luister naar wat hij zegt: "Nu laat U, Heer, uw slaaf in vrede heengaan naar uw woord, want mijn ogen hebben uw behoudenis gezien". De koning van verschrikking jaagt hem geen angst meer aan. De verlossing van Israël, die hij verwachtte, is nog niet bewerkt, het verlossingswerk is nog niet volbracht, maar de Heiland is daar, Hij die redt. Wat een plechtig ogenblik. Wat een vreugde.

U hebt misschien nog nooit een christen gezien in zijn laatste ogenblikken wanneer zijn doodsuur nadert, zoals men dat noemt. Vol vrede en vreugde, omdat Jezus zijn Heiland is en hij van Hem geniet. Hij heeft vertrouwen in het liefdevolle woord, dat Jezus sprak tegen de rover op het kruis. "Heden zult u met Mij in het paradijs zijn." Ook voor deze christen is het woord waar. Hij heeft de Heer Jezus op aarde gekend, als Zijn Heiland, zijn vrede, zijn blijdschap. In het paradijs zal hij dichterbij Hem zijn. Zou hij niet blij zijn? Dit woord is waar, omdat de geliefde Heiland het gezegd heeft. Hij, die "het Kindje was, in doeken gewikkeld en liggend in de kribbe", is dezelfde, die onze zonden gedragen heeft in Zijn lichaam op het hout. Als anderen, die vreugde niet hebben, komt dat, omdat Jezus zelf hun hart niet vervult in dat ernstige uur!

Mag ik u vragen: "Hoe ziet u de dood, als u hem in het gezicht zult zien?" Denk daarover na en laat uw geweten antwoorden. Misschien verbeeldt u zich dat alles afgelopen zal zijn. Nee, zegt de Schrift: "het is de mensen beschikt eenmaal te sterven en daarna het oordeel." (Hebr. 9:27) Misschien omdat u gehoord hebt uit de Schrift, dat God bij de schepping in de neusgaten van de mens levensadem heeft geblazen en zo de mens

een levende ziel werd,¹ bent u zich bewust, dat alles niet goed zal gaan! Meent u, dat alles aan het einde goed zal gaan, als u eerlijk, beminnelijk, matig, gedienschtig zelfs godsdienstig bent geweest? Wat zegt de Schrift? *“Allen hebben gezondigd.”*² *“Het loon van de zonde is de dood.”*³ *“Zonder bloedstorting is er geen vergeving.”*⁴ Trek zelf de conclusie. U hebt Christus nodig, om gered te worden, om met God in gerechtigheid verzoend te worden, om in vrede heen te gaan, om gelukkig te worden.

Het geluk van Simeon bestond niet alleen in wat hemzelf betrof. Een gelukkige ziel is niet egoïstisch, want het hart van God is niet egoïstisch. Het denk aan anderen, die in Jezus vrede en vreugde zullen vinden. *“mijn ogen hebben uw behoudenis gezien, die U bereid hebt voor het aangezicht van alle volken: een licht tot openbaring voor de naties en tot heerlijkheid voor uw volk Israël.”* Deze gelukkige man verheugt zich over de uitgestrektheid van de verlossing van God, omdat hij zó dicht bij God leeft, dat hij van Zijn tegenwoordigheid en van Zijn gedachten geniet. De natieën zelf, lange tijd gedompeld in duisternis ver verwijderd van God, zullen tot Zijn licht gebracht worden, om te genieten van Zijn genade. Israël, het geliefde volk, maar schuldig, zal in Hem zijn plaats van zegen, van blijdschap en eer hebben. Voor Simeon is alles in Christus.

Daarna zegent Simeon Jozef en Maria. De genade verheft hem moreel gezien boven hen; hoe groot ook hun voorrecht was, want *“Zonder enige tegenspraak nu wordt het mindere gezegend door het meerdere.”* (Hebr. 7:7) Evenzo had ook Jacob eertijds de Farao gezegend (Gen. 47:7-10). De aartsvader, erfgenaam van de beloften, maar vreemdeling in Egypte zegent, op het ogenblik dat hij moest zeggen: *“De dagen der jaren mijner vreemdelingschappen zijn honderd en dertig jaren; weinig en kwaad zijn de dagen der jaren mijns levens geweest”*. De machtige koning van Egypte.

Hier is nog een hart, dat verbrijzeld is door de smart van het leven, een vrouw uit de stam van Aser. *“Deze was op zeer hoge leeftijd gekomen, nadat zij na haar maagdelijke staat zeven jaar met haar man had geleefd. En zij was een weduwe van ongeveer vierentachtig jaar.”* Kan zij nog iets van deze wereld verwachten, waar haar vreugde zo kort heeft geduurd! Bittere smart is haar deel geweest. Hoeveel droefheid kunnen wij op haar gerimpelde voorhoofd lezen, nu zij, na haar genegenheid begraven te hebben, voortleeft en met moeilijke stap naar het naderende einde van haar leven gaat. Maar nee, zij is niet bedroefd. Zij behoort tot hen, die de vertroosting van Israël verwachten. Zij is ook op het juiste ogenblik in de tempel gekomen en

heeft het Kindje gezien. In de tempel had zij, als nederige dienstmaagd van de Heer, het grootste deel van haar leven doorgebracht met vasten en bidden. Haar vasten is geëindigd, haar gebeden verhoord, zij is ook gelukkig. Waarover? Over de trouw van haar, is ze daarmee voldaan?

Nee, geen woord over haarzelf spreekt ze. Zij loofde de God en sprak over Hem tot allen die in Jeruzalem, de verlossing verwachten.

De Heer loven, over Hem spreken, wat een voorrecht! Als wij vervuld zijn met de liefde van Christus, hoeveel dingen hebben wij dan niet te zeggen over Hem, die Zichzelf heeft vernietigd, vernederd, die gehoorzaam is geworden tot de dood, ja tot de dood van het kruis.

Wij hebben de engelen, herders, Simeon en Anna gezien, die zich verheugden met een grote vreugde, maar anderen hebben daar ook in gedeeld; Elisabeth, Zacharia, Maria delen daar ook in. Net zoals Sara vroeger, heeft Elisabeth de genade ontvangen een zoon in haar ouderdom te krijgen. Door Gods barmhartigheid is haar smaad onder de mensen weggenomen. Deze zoon zal een bijzonder plaats onder het volk innemen, Hij zal voor haar en Zacharia *“tot blijdschap en vreugdegejuich zijn en velen zullen zich over zijn geboorte verblijden. Want hij zal groot zijn voor het aangezicht van de Heer, en wijn en sterke drank zal hij geenszins drinken, en hij zal met de Heilige Geest worden vervuld, al van de moederschoot af.*

En hij zal velen van de zonen van Israel doen terugkeren tot de Heer, hun God. En hij zal voor Hem uitgaan in de geest en de kracht van Elia, om de harten van de vaders te doen terugkeren tot de kinderen en de ongehoorzamen in de wijsheid van de rechtvaardigen, om de Heer een toegerust volk te bereiden.” (Luk. 1:14-17)

Dat is iets om het hart van ouders te verheugen. Maar vanwege zijn ongeloof kon Zacharia niet praten totdat het woord vervuld was, dat hem deze goede tijding had gebracht. Dan kan hij zich met Elisabeth verheugen. En als hij de mond opendoet, vervuld met de Heilige Geest, profeteert hij, terwijl hij de goedheid en genade van de God van Israël prijst, die zijn volk heeft bezocht en gered. Het thema van zijn lof is niet zijn eigen zoon, maar een ander. Het Kindje, dat spoedig in doeken gewikkeld en zal liggen in een kribbe te Betlehem. Hij is de *“hoorn van behoudenis voor ons opgericht in het huis van zijn knecht David (zoals Hij heeft gesproken door de mond van zijn heilige profeten die van oudsher zijn geweest),”* (Luk. 1:69-70) Zijn zoon is niet deze hoorn van behoudenis! Hoewel hij groot moet zijn voor de Heer door de plaats, die de genade hem heeft gegeven. *“En jij, kind, zult een profeet van de Allerhoogste worden genoemd, want jij zult voor het aangezicht van de Heer heengaan om zijn wegen te bereiden, om zijn volk kennis van de behoudenis te geven in de vergeving van hun zonden, door de innerlijke barmhartigheid van onze God, waarmee de*

¹ Gen.2:7

² Rom.3:23

³ Rom.6:23

⁴ Hebr.9:22

Opgang uit de hoogte ons zal bezoeken, om te schijnen voor hen die in duisternis en schaduw van de dood zitten, om onze voeten te richten op de weg van de vrede." (76-79)

Maar Één kan deze zegeningen voor altijd geven en bevestigen en dat is niet de zoon van Zacharia. Maar dat is Hij, van wie de engel spoedig tegen de herders zal zeggen: *"ik verkondig u grote blijdschap, die voor het hele volk zal zijn; want u is heden een Heiland geboren, die Christus de Heer is"* Zacharia verheugt zich in Hem door de Heilige Geest. Elisabeth doet dat ook. Als Maria naar haar toe komt in het gebergte erkent Elisabeth in haar de moeder van haar Heer.

Maria zelf, door de genade van God zo rijk gezegend, een nederige dienstmaagd van de Heer, die door de kracht van de Heilige Geest, de genade ontvangen heeft het Kindje van Betlehem ter wereld te brengen, wat zegt zij? *"Mijn ziel maakt de Heer groot, en mijn geest verheugt zich over God, mijn Heiland."*

Zij noemt God haar Heiland. Alleen de genade kan zulke woorden in de mond van een menselijk schepsel leggen, dat Hem kent en van Hem geniet: *"omdat Hij de geringheid van zijn slavin heeft aangezien. Want zie, van nu aan zullen alle geslachten mij gelukkig prijzen, omdat de Machtige grote dingen aan mij heeft gedaan; en heilig is zijn naam, en zijn barmhartigheid is van geslacht tot geslacht voor hen die Hem vrezen."* (48-51)

De genade, waarvan zij het voorwerp is, verootmoedigt haar in haar ogen, omdat de genade zich tot haar heeft neergebogen. Elisabeth noemt Maria gelukkig, omdat zij de boodschap van de engel heeft geloofd. Zacharia had niet geloofd en heeft er de straf voor ondergaan. Nu kan Maria zelf zeggen: *"van nu aan zullen alle geslachten mij gelukkig prijzen, omdat de Machtige grote dingen aan mij heeft gedaan"*. Haar lied herinnert aan de beloften de vaders gedaan, waarvan zij de vervulling roemt. De dageraad van de zegening van Israël verschijnt haar. Wie zal al deze grote dingen, waarover zij spreekt volbrengen? Zij weet dat het kind, dat zij ter wereld zal brengen, *"zal groot zijn en Zoon van de Allerhoogste worden genoemd, en de Heer, God, zal Hem de troon van zijn vader David geven, en Hij zal over het huis van Jakob koning zijn tot in eeuwigheid en aan zijn koningschap zal geen einde zijn"* (32-34). Is het dan verwonderlijk, dat zij zich verheugt?

Alleen de genade, de kennis van Jezus, de kennis van God in Jezus kan het hart vol vrede en geluk maken. Wees gelukkig. Deze mensen waren gelukkig en wat maakte hun geluk uit? Jezus alleen.

Maar waarom zij alleen? Waarom verheugt zich niet het hele volk met Elisabeth, Zacharia, Maria, Simon, Anna, de herders en de engelen? Had de hemelse boodschapper niet tegen de herders gezegd: *"zie, ik verkondig u grote blijdschap, die voor het hele volk zal zijn"* ? Hoe beantwoorden de mensen de genade en liefde van God? Het is droevig om te moeten zeggen:

Spreek de mensen over filosofie, geschiedenis, aardrijkskunde, sterrenkunde, wiskunde, politiek enz.... Spreek over ontdekkingen, vorderingen van de menselijke kunde op alle gebieden en de mensen zullen zich hevig interesseren. Maar als u spreekt over het Kindje van Betlehem, het echte onderwerp van vreugde, dan willen ze daar niets van weten.

Toch zijn, Zijn uitgangen *"van ouds, van de dagen der eeuwigheid."* (Micha 5:2) *"Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet vergaan zal, en Zijn Koninkrijk zal niet verdorven worden."* (Dan. 7:14;27) Hij is de *"Koning van de koningen en Heer van de heren.."* (Op. 19:16) Hij heeft nog meer heerlijkheden, die ik niet allemaal kan beschrijven. De hele Bijbel staat vol van Hem, van Genesis tot Openbaringen. De Johannes zegt: *"Er zijn echter nog vele andere dingen die Jezus heeft gedaan, waarvan ik denk dat als zij een voor een werden geschreven, zelfs de hele wereld de geschreven boeken niet zou kunnen bevatten."* (Joh. 21:25) Maar wie stelt er belang in Hem? Wie houdt zich met Hem bezig? Zijn er nog veel in onze dagen, die Zijn komst verwachten? Is hun aantal niet even beperkt als het aantal van hen, dat vroeger de vertroosting van Israël verwachtte?

Jezus sprak tot zijn discipelen: *"Ik ga heen om u plaats te bereiden. En als Ik ben heengegaan en u plaats heb bereid, kom Ik weer en zal u tot Mij nemen, opdat ook u zult zijn waar Ik ben."* (Joh. 14:2,3) Houdt dat nog veel harten bezig? Wenst men Hem te zien, bij Hem te zijn? Aan het einde van Openbaringen zegt Hij: *"Ja, Ik kom spoedig!"* Kunt u zelf ook zeggen: *"Amen, kom, Heer Jezus!"* (Op. 22:20).

Vroeger had God in Zijn genade, het hart van enkelen uit Zijn volk gericht op deze hoop door de profeten aangekondigd en die op het punt stond vervuld te worden. Zo is het ook vandaag de dag. De dageraad van de komst van Jezus gloort aan de horizon. Het middernachtelijk geroep: *"De bruidegom komt"* weerklinkt en heeft veel harten gewekt. Behoort u ook bij dit aantal?

De wereld gaat haar gang. De belijdende kerk meent naar een betere toekomst voor de aarde op weg te zijn. Zij spreekt in haar hart: *"Mijn heer blijft uit."* Zij organiseert de wereld voor een lange tijd van voorspoed tijdens de afwezigheid van de Heer. Zij slaat medeslaven en eet en drinkt met de dronkaards en behaagt zeker niet de Meester. (Matt. 24:49-51)

De roep: *"Zie, de bruidegom!"* wordt vergezeld door de oproep: *"Gaat uit, hem tegemoet!"* Is Hij het niet waard, dat u alles verlaat, om tot Hem te gaan? U zegt misschien: Ik ben niet bang om te sterven. Ik heb vergeving van mijn zonden." Heel goed, maar dat is niet de vraag. Ik vraag: Verwacht u Jezus? Bent u Hem tegemoet gegaan? Zou u gelukkig zijn Hem te zien? Iemand, die Hem verwacht, zal deze woorden uit Psalm 130:5 gebruiken: *"Mijn ziel [wacht] op den HEERE, meer dan de wachters op den morgen; de wachters op den morgen."*

Bij de komst van Jezus is alles vreugde, voor hen, die de genade heeft toebereid om Hem te verwachten. Wat een geluk zal het zijn, Hem te zien, van wie gezegd wordt: Hem, *“Hoewel u Hem niet gezien hebt, hebt u Hem lief;”* (1 Petr. 1:8) Wij weten dat Hij vrucht zal zien op de arbeid van Zijn ziel en voldaan zal zijn. (Jes. 53:11) Hij zal de gemeente voor Zich stellen, heerlijk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, maar heilig en onberispelijk. (Ef. 5:27) Wat een vreugde voor Hem, haar bij zich te hebben. Wat een vreugde voor haar, bij Hem te zijn voor altijd, want wij zullen altijd bij Hem zijn.

Nu verwachten wij Hem in de koude nacht van deze wereld, die Hem heeft veracht; met schande overladen; aan een vloekhout heeft genageld; want deze wereld heeft Hem niet gewild en wil Hem nog niet. Deze Jezus heeft gezegd: *“Ik ben de wortel en het geslacht van David, de blinkende morgenster. En de Geest en de bruid zeggen: Kom! En laat hij die het hoort, zeggen: Kom! En laat hij die dorst heeft, komen; laat hij die wil, het levenswater nemen om niet.”* (Op. 22:16-17)

Als u niet kunt zeggen: “Kom” en u niet kunt verenigen met de stem van de Geest en de bruid, luister dan naar de uitnodiging: *“laat hij die dorst heeft, komen; laat hij die wil, het levenswater nemen om niet.”*

Luister nog maar dit woord: “Heden.” Dat God mag geven dat u niet zegt: “Morgen.” Want dat zou te laat kunnen zijn. Nu stelt Jezus zich nog aan u voor als Heiland. Morgen is Hij de Rechter.

Nu richt de Heilige Geest de genegenheden van de verlost op Jezus, die komt, opdat hij zich kan verheugen in de zekerheid van spoedig bij Hem te zijn en zonder zwakheid te kunnen zeggen met alle gelukkige voorwerpen van de liefde van Christus: *“Hem die ons liefheeft en ons van onze zonden heeft verlost door zijn bloed, en ons gemaakt heeft tot een koninkrijk, tot priesters voor zijn God en Vader, Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheid! Amen.”* (Op. 1:5,6)

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1910-288](#)

Titel: [Un grand sujet de joie](#)

Oude Sporen 2009

